

Precizări legate de propunerile de modificare ale Codului de procedură fiscală

Pentru o corectă informare a contribuabililor, Ministerul Finanțelor Publice vine cu lămuriri legate de comunicarea actelor administrative fiscale.

În prezent, Codul de procedură fiscală prevede două modalități de comunicare directă a actelor administrative fiscale emise pe suport hârtie respectiv:

1. prin poștă cu scrisoare recomandată și confirmare de primire,
2. prin remiterea actului dacă se asigură primirea sub semnătură a acestuia.

Această din urmă modalitate se poate realiza fie la sediul organului fiscal emitent (contribuabilul se prezintă pentru ridicarea actului), fie la domiciliul fiscal al contribuabilului destinatar.

Prin modificarea art.47 din Codul de procedură fiscală se propune reglementarea regulilor pentru remiterea actului în acest din urmă caz, **similară cu cea din Codul de procedură civilă** (art.163) referitoare la comunicarea citațiilor și a hotărârilor instanțelor de judecată, însă adaptată specificului raportului juridic fiscal.

Astfel, funcționarul din cadrul organului fiscal care se deplasează la domiciliul fiscal al contribuabilului în vederea înmânării actului, dacă va constata că respectivul contribuabil refuză să primească actul sau nu îl găsește la domiciliu, atunci va afișa pe ușa acestuia **o înștiințare**.

Precizăm că **nu se afișează actul administrativ fiscal** (ex.

decizia de impunere) sau actul de executare (ex. somația), ci se afișează o **înștiințare** din care rezultă că respectivul contribuabil a refuzat primirea actului sau nu a fost găsit la domiciliu, precum și anumite informații care să îi permită contribuabilului să identifice organul fiscal care a afișat înștiințarea.

În acest caz, contribuabilul are la dispoziție 15 zile în care poate să se prezinte la sediul organului fiscal pentru a i se comunica actul. Dacă în cele 15 zile nu se prezintă, atunci actul se consideră comunicat și organul fiscal este îndreptățit să pună în executare decizia de impunere sau alt act administrativ fiscal.

Totodată precizăm faptul că această măsură **a fost solicitată de reprezentanții autorităților administrației publice locale** ca o alternativă la comunicarea prin poștă, în vederea reducerii costurilor pe care le presupune această modalitate de comunicare, în special pentru organele fiscale locale care dispun de un buget mic pentru administrarea impozitelor și totodată un volum semnificativ de acte administrative ce trebuie comunicate.

0 nouă sesiune de înregistrare a Cererilor de acord pentru finanțare

Ministerul Finanțelor Publice anunță că începând cu **30.05.2016** s-a deschis o nouă sesiune de înregistrare a Cererilor de acord pentru finanțare în baza [Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care](#)

promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă, cu modificările și completările ulterioare. Cererile se înregistrează până în **10.06.2016**, inclusiv. Bugetul total alocat sesiunii este de 250 milioane de lei.

Toate informațiile necesare pentru accesarea finanțării nerambursabile sub forma ajutorului de stat se găsesc pe site-ul <http://www.mfinante.ro> la secțiunea Ajutor de stat.

Cererile de acord pentru finanțare, însoțite de documentele justificative, necesare în prima etapă de evaluare, se transmit prin poștă, prin servicii de curierat cu confirmare de primire sau se depun personal la Registratura generală a Ministerului Finanțelor Publice, str. Apolodor nr. 17, sector 5, București, menționându-se pe plic: *“Unitatea de implementare a schemei de ajutor de stat instituită prin H.G. nr. 332/2014”*.

Înregistrarea Cererilor la Registratura generală a Ministerului Finanțelor Publice se face exclusiv între **30.05 – 10.06.2016**. Cererile de acord pentru finanțare înregistrate în afara perioadei **30.05 – 10.06.2016** se restituie și nu sunt luate în considerare în procesul de analiză.

Analiza Cererilor de acord pentru finanțare începe numai după încheierea sesiunii de înregistrare, fără a avea importanță ordinea înregistrării la Registratura generală a Ministerului Finanțelor Publice.

În prima etapă de evaluare, Ministerul Finanțelor Publice verifică îndeplinirea condițiilor de conformitate, a criteriilor de eligibilitate și calculează un punctaj în vederea încadrării în bugetul alocat schemei. Selectarea întreprinderilor solicitante de ajutor de stat se realizează în ordinea descrescătoare a punctajului obținut. Prima etapă de evaluare se încheie în maxim 30 de zile lucrătoare de la data închiderii sesiunii. Rezultatele se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice.

Obiectivul schemei de ajutor de stat instituite prin H.G. nr.332/2014 îl reprezintă dezvoltarea regională prin sprijinirea investițiilor și crearea de noi locuri de muncă. Sumele se acorda sub formă de granturi de la bugetul de stat pentru cheltuieli eligibile de natura costurilor salariale. Până în prezent, în baza schemei, au fost aprobate 25 de proiecte de investiții care vor genera 4.074 de noi locuri de muncă, pentru care a fost aprobat un ajutor de stat în valoare de 111,3 milioane de lei.

Poziția oficială a Ministerului Finanțelor Publice la acuzele aduse de fostul președinte ANAF, Gelu Diaconu

Ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu, și secretarul de stat Gabriel Biriș resping cu fermitate acuzațiile formulate de fostul președinte ANAF, Gelu Diaconu. Transparența a fost și este una dintre prioritățile strategice ale mandatului ministrului Finanțelor Publice. Dovadă stau informările lunare cu privire la situația veniturilor și a cheltuielilor bugetare.

Din păcate, fiecare comunicat de presă cu datele colectării a fost urmat de acuze fără dovezi, calomnii și articole denigratoare la adresa conducerii Ministerului Finanțelor Publice. Toate postările de pe blogul lui Gelu Diaconu sunt scrise într-un limbaj agresiv și au ca pretext o interpretare

tendențioasă și răuvoitoare a cifrelor.

În cele mai recente postări, Gelu Diaconu scrie despre amenințări cu anchete, mutări temporare și de eliberări din funcții ale angajaților MFP, fără nicio dovadă și total neadevărate. În plus, textele sunt pline de jigniri și de atacuri la persoană. Este motivul pentru care ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu, ia în considerare să îl dea în judecată pe fostul șef al Fiscului pentru calomnie.

Comunicat emis de Comisia Uniunii Europene cu privire la „ajutoarele de stat” și acordurile fiscale privind prețurile de transfer

La data de 19 mai 2016, Comisia Europeană (denumită în continuare și “CE”) a emis un comunicat cu privire la noțiunea de “ajutor de stat” și, în special, în ceea ce privește deciziile și compensările fiscale. De asemenea, comunicatul face referire la principiul „lungimii de braț” și la liniile directoare emise de OCDE cu privire la prețurile de transfer pentru a aprecia dacă deciziile de stabilire ale acestora constituie ajutor de stat.

Deși Comisia Europeană explică faptul că liniile directoare emise de OCDE nu a bordează problematica “ajutorului de stat” în mod particular, comunicarea emisă evidențiază că este puțin probabil ca deciziile aliniate la recomandările OCDE să dea naștere la ajutorul de stat. Comunicatul emis de CE a stabilit că deciziile fiscale conferă un avantaj selectiv, mai ales în următoarele situații:

- aplicarea greșită a deciziei în conformitate cu legislațiile fiscale naționale, acest lucru rezultând într-un impozit pe profit mai redus;
- decizia nu se aplică tuturor societăților în situații legale și faptice similare;
- autoritățile fiscale aplică un tratament mai favorabil unui contribuabil în comparație cu alți contribuabili care se regăsesc în situații legale și faptice similare.

În ceea ce privește punctul 3, de mai sus, poate exista situația în care autoritățile fiscale să accepte un acord de stabilire a prețurilor de transfer (precum APA) care să nu respecte principiul lungimii de braț datorită faptului că metodologia aprobată de această hotărâre produce un rezultat care se abate de la o aproximare fiabilă a unui rezultat bazat pe piață sau poate exista situația în care autoritățile acceptă metode indirecte de calcul atunci când sunt disponibile și metode directe.

În plus, în cadrul comunicării emise, CE evidențiază faptul că încheierea de soluții fiscale (precum APA) poate implica problematica ajutorului de stat, în special atunci când valoarea taxei datorate a fost redusă fără o justificare clară, așa cum se poate întâmpla în cazul optimizării procesului de recuperare al datoriilor, sau într-o manieră disproporționată în raport cu beneficiul contribuabilului.

Comunicarea evidențiază două situații particulare care pot reprezenta avantaje selective:

a) Dacă, în cazul realizării de concesi disproporționate în cazul unui contribuabil, administrația fiscală aplică un tratament fiscal discreționar mai favorabil în comparație cu alți contribuabili, într-o situație similară din punct de vedere al faptelor și al condițiilor legale;

b) Dacă acordul este contrar dispozițiilor fiscale aplicabile și a rezultat într-un impozit pe profit de plătit mai mic, în afara unui interval rezonabil.

Concluzionând, este puțin probabil ca deciziile fiscale (precum „APA”) care sunt în conformitate cu liniile directoare OCDE cu privire la prețurile de transfer să dea naștere unor ajutoare de stat.

Măsuri de simplificare a Codului de Procedură Fiscală

Măsurile propuse de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, vin în sprijinul mediului de afaceri și a contribuabililor prin simplificarea administrativă. Se creează premisele pentru creșterea gradului de încredere a contribuabilului în sistemul fiscal prin măsuri care elimină incertitudinile cu privire la modul de îndeplinire a obligațiilor sau modul de exercitare a drepturilor.

Principalele modificări propuse ale Proiectului de Lege sunt:

- exonerarea contribuabilului/plătitorului de la obligația de a depune cerere de modificare a domiciliului fiscal, în situația în care domiciliul sau sediul social coincide cu domiciliul fiscal (având în vedere că administrația fiscală deține aceste date urmare fluxurilor zilnice ale schimbului de informații realizate electronic cu ONRC);
- prelungirea unor termene în care contribuabilul trebuie să-și îndeplinească obligațiile fiscale prevăzute de legislația fiscală, pe cale generală, ca urmare a unor motive obiective determinate de anumite situații;
- reglementarea diferențiată a aplicării prevederilor legale referitoare la momentul de la care începe să curgă termenul în care

contribuabilul are obligația de înregistrare fiscale;

- reglementarea datei de la care curge termenul de îndeplinire a obligației de declarare a sediilor secundare de către contribuabili/plătitori;
- exonerarea contribuabilului/plătitorului de obligația depunerii la organul fiscal central de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație, în situația în care organul fiscal deține deja documente doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație;
- reglementarea competenței președintelui A.N.A.F. de a stabili, prin ordin, tipurile de declarații fiscale care urmează a fi transmise obligatoriu prin mijloace electronice;
- reglementarea expresă a faptului că, declarațiile fiscale depuse la un organ fiscal central/local necompetent, sunt considerate ca fiind depuse la data depunerii acestora la organul fiscal necompetent. Pe cale de consecință, se propune totodată și reglementarea expresă a obligativității organului fiscal necompetent de a transmite respectivele declarații fiscale la organul fiscal competent într-un termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii declarației;
- evitarea eventualelor inechități prin calcularea unor obligații fiscale accesorii în cazul în care organul fiscal comunică contribuabilului decizii de impunere emise în baza unei declarații fiscale după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal sau alte legi care

reglementează creanțe fiscale. În acest sens, se propune reglementarea unui termen de scadență special în funcție de data comunicării deciziei;

- reglementarea altor termene de publicare a listei debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante la bugetul local, respectiv semestrial în funcție de termenele de plată a impozitului pe clădiri, teren, mijloace de transport;
- stingerea obligațiilor fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii, să se realizeze în funcție de data comunicării acestora contribuabilului plătitorului pentru a se asigura o abordare unitară între data stingerii prin plată și data stingerii prin compensare;
- includerea în sfera de aplicare a penalității de nedeclarare reglementată și a obligației fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă urmare procedurii de verificare a situației fiscale personale. Totodată, se propune și regula de calcul a penalității de nedeclarare în acest caz, regulă care ține cont de sfera de aplicare a procedurii de verificare a situației fiscale personale

Proiectul de Lege poate fi consultat integral [aici](#)

Execuția bugetului general consolidat în perioada 1.01-30.04.2016

Execuția bugetului general consolidat pe primele patru luni ale anului 2016 s-a încheiat cu un **excedent de 130 milioane de lei**, respectiv 0,02% din PIB, față de 5,96 miliarde de lei, respectiv 0,84% din PIB, înregistrat la aceeași perioadă a anului 2015.

1. Veniturile bugetului general consolidat, în sumă de 73,9 miliarde de lei, reprezentând 9,8% din PIB, au fost cu 2,8% mai mici în termeni nominali față de aceeași perioadă a anului precedent, din care veniturile bugetare colectate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, cumulat pe primele 4 luni din 2016, au fost de 66,6 miliarde de lei, cu 1% mai mult față de perioada similară a anului 2015 și cu 3% mai mari față de programul aferent acestora.

S-au înregistrat creșteri față de aceeași perioadă a anului precedent la încasările din: impozitul pe profit (+12,0%), contribuții de asigurări sociale (+5,5%), impozitul pe salarii și venit (+3,5%), și accize (+2,7%), precum și din taxa pe utilizarea bunurilor (+13,5%), în special din taxele pe jocuri de noroc.

În ceea ce privește încasările din TVA, acestea au înregistrat o scădere față de aceeași perioadă a anului 2015 de 8,8% în condițiile în care au fost afectate atât de reducerea cotei standard de TVA de la 24% la 20% începând cu 1 ianuarie 2016, care s-a reflectat în încasările din februarie, cât și de introducerea unei cote reduse la alimente de 9%, aplicată de la 1 iunie 2015. De asemenea, rambursările de TVA au fost cu 254,8 milioane de lei mai mari față de aceeași perioadă a anului precedent, reprezentând 5,1 miliarde de lei.

Încasările din contribuții de asigurări sociale la bugetul de asigurări sociale au fost mai mari cu 5,5% față de aceeași perioadă a anului trecut, în condițiile în care încasările la acest buget sunt influențate negativ de creșterea volumului vărsămintelor la Pilonul II de pensii, datorită creșterii cotei de contribuții de la 5% în anul 2015, la 5,1% în anul 2016.

La nivelul administrațiilor locale s-au înregistrat, de asemenea, creșteri față de anul precedent la veniturile nefiscale cu 16,4%, în timp ce la taxa pe utilizarea bunurilor s-a înregistrat o scădere de 3%, iar la impozite și taxe pe proprietate s-a înregistrat o scădere de 20,6%. Aceasta din urmă este explicată prin amânarea termenului de plata a impozitului pe proprietate până la 30 iunie, dată până la care se aplică o reducere de 10% la plata integrală a impozitului pe locuință, terenuri și mașini.

2. Cheltuielile bugetului general consolidat, în sumă de 73,8 miliarde de lei, au crescut în termeni nominali cu 5,3% față de aceeași perioadă a anului precedent, dar s-au redus cu 0,1 puncte procentuale ca pondere în PIB.

Cheltuielile de personal au crescut cu 8,4% față de aceeași perioadă a anului precedent fiind determinate în principal de majorările salariale acordate în a doua parte a anului 2015, respectiv 12% pentru personalul din instituțiile publice locale, 25% pentru personalul din sistemul public sanitar și a personalului din sistemul public de asistență socială, 15% pentru personalul din învățământ, 10% pentru personalul din sistemul bugetar exclusiv sănătate, învățământ și asistență socială, precum și majorarea salariului minim brut pe țară cu 75 de lei începând cu 1 iulie 2015. Menționăm că în analiza cheltuielilor de personal trebuie ținut cont de faptul că în trimestrul I 2015 s-a plătit prima tranșă aferente plăților drepturilor stabilite prin hotărâri judecătorești în sumă de aproximativ 1,5 miliarde de lei.

Cheltuielile cu bunuri și servicii au crescut cu 2,7% față de aceeași perioadă a anului precedent.

Cheltuielile cu asistența socială au crescut față de aceeași perioadă a anului precedent cu 7%, fiind influențate în principal de majorarea cu 5% a punctului de pensie începând cu 1 ianuarie 2016 și de dublarea alocației de stat pentru copii începând cu 1 iunie 2015.

Cheltuielile pentru investiții, care includ cheltuielile de capital, precum și cele aferente programelor de dezvoltare finanțate din surse interne și externe, au fost de 7,2 miliarde de lei, respectiv 0,9% din PIB, cu aproximativ 35,2% mai mari comparativ cu aceeași perioadă a anului precedent.

România a atras 1 miliard euro de pe piețele externe printr-o emisiune suprasubscrisă de două ori

România a emis obligațiuni pe piețele externe de capital în valoare de 1 miliard de euro, consolidându-și astfel curba randamentelor titlurilor de stat cu o nouă maturitate de 12 ani, cupon 2,875%.

Emisiunea a fost lansată la un randament competitiv de 2,992% și suprasubscrisă de aproape 2 ori, printr-un număr de 200 de ordine. Baza investițională a tranzacției a fost diversificată atât din punct de vedere geografic, cât și a tipurilor de investitori, cu o granularitate mai mare și prezența unor investitori noi raportat la emisiunile precedente.

“Tranzacția aceasta confirmă percepția foarte bună și încrederea mediilor investiționale în fundamentele economiei românești într-un context volatil de piață. Faptul că a fost suprasubscrisă arată că România este pe o traiectorie economică ascendentă, cu o creștere economică în topul Uniunii Europene și cu stabilitate fiscal-bugetară” a declarat ministrul finanțelor publice Anca Dragu.

Distribuția geografică a fost următoarea: Germania și Austria (20%), România (19%), Marea Britanie (13%), Centrul și Estul Europei (11%), Scandinavia (9%), SUA (7%), Franța și Benelux (7%), Italia și alte țări din sudul Europei (7%), Elveția (6%), alte țări (1%). În privința tipurilor de investitori, au predominat managerii de fonduri (52%), fiind urmați de bănci și bănci private (26%), fonduri de pensii și societăți de asigurare (21%), și alții (1%).

Emisiunea face parte din planul de finanțare externă aferent anului 2016. Aceasta se încadrează în obiectivele strategiei de administrare a datoriei publice, prin extinderea maturității medii a portofoliului de datorie guvernamentală și distribuirea cât mai uniformă a serviciului datoriei în vederea reducerii riscului de refinanțare. Emisiunea a fost intermediată de către Citigroup Inc, JP Morgan, Raiffeisen Bank International AG, Societe Generale și UniCredit SpA.

După 15 ani ca Director de marketing în Big4, Elena Badea trece în antreprenoriat

La Sfera Business, alături de Cătălin Stancu, va face training, marketing strategic și consultanță

Sfera Business are începând de astăzi în echipa sa un profesionist valoros. Elena Badea s-a alăturat companiei ca Partener și Senior Consultant, după ce a construit o carieră de peste 22 de ani în marketing, vânzări și business development. Timp de 15 ani a fost Director Marketing al unei companii internaționale de top ce activează din 1992 și în România. În această perioadă, timp de 10 ani a condus departamentul de Marketing & Business Development, după care a coordonat activitatea de PR și de comunicare a brandului odată cu evoluția rapidă a companiei din ultimii 5 ani.

“Pentru mine este deosebit de important faptul că Elena a ales să vină la Sfera Business. Am construit această companie pe principiul experienței demonstrate și toți colegii care sunt alături de noi și cu care colaborăm pentru programele pe care le livrăm au minim 15 ani de experiență *hands on* în temele pe care le susțin. Facem diferența prin pasiunea pe care o punem în tot ceea ce facem, prin implicarea 100% alături de partenerii de afaceri cu care lucrăm și prin aspectele practice, aplicabile imediat în activitatea de zi cu zi pe care le includem în programele noastre”, spune Cătălin Stancu, Managing Partner Sfera Business.

“Este o schimbare importantă pentru mine și un început de drum care îmi aduce multă muncă de construcție în față. Este o nevoie uriașă de taining experiențial în piață, care, corelat cu alte tehnici, poate da rezultate rapide și pe o durată mai mare în business. În afară de training și consultanță pentru oameni de afaceri și antreprenori vreau să dezvolt și proiecte pentru tineri aflați la început de drum în carieră sau în antreprenariat. Valorile mele sunt leadership, pasiune, învățare continuă și inovație. Ele mă vor ghida și în acest nou drum pe care îl încep la Sfera Business”, spune Elena Badea, Partner & Senior Consultant Sfera Business.

De peste 7 ani Elena Badea este implicată în mediul academic, fiind invitată să predea cursuri în cadrul programului de Master al Griffiths School of Management din Oradea. A

coordonat numeroase cercetări privind mediul de business și antreprenorial din România și s-a implicat în programe de formare și coaching pentru manageri și oameni de afaceri, dar și în proiecte de responsabilitate socială și educație. Publică frecvent articole în presă și este invitată ca vorbitor la numeroase conferințe naționale pe teme actuale de marketing și business development.

În ultimii trei ani a susținut peste 300 de ore de cursuri atât în cadrul unor companii multinaționale, cât și în cadrul unor mari firme antreprenoriale românești. Temele pe care le abordează includ: marketing și comunicare, business development, account management, limbajul trupului în afaceri, tehnici de prezentare, de networking, de dezvoltare a brandului personal, psihologia vânzărilor și neuromarketing.

Despre Sfera Business

Sfera Business este o companie de training și consultanță înființată în anul 2010. Suntem o firmă de training și consultanță axată pe oferirea de soluții integrate în vânzări, management și relații cu clienții. Lucrăm alături de clienții noștri pentru a găsi soluții practice prin care ei să obțină creșterea dorită. Lucrăm întotdeauna personalizat pornind de la nevoile clientului. Fiecare program este dedicat unei singure companii. Înțelegem rapid provocările de business și ne asigurăm că obținem rezultate conforme cu așteptările managementului. Decoperiți mai multe detalii despre noi și echipa noastră pe www.sferabusiness.ro.

restituire către contribuabili a sumelor de la buget

Legislație relevantă:

Codul de procedură fiscală, art. 117 alin. (2)-(8), art. 124 alin. (1)

Legea nr. 554/2004, art. 4

Compensarea este o operațiune pe care organele fiscale sunt obligate legal să o execute înainte de operațiunea de restituire, operațiune la executarea căreia organul fiscal va trece numai în cazul în care rezultă o diferență de restituit.

Astfel fiind, dispozițiile pct.3 din Cap. 2 din Procedura de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal aprobată prin Ordinul ministrului Finanțelor Publice nr.1899/2004, potrivit căroră dobânda se calculează de organul fiscal competent numai asupra sumei care a fost aprobată a fi restituită, după efectuarea operațiunii de compensare, sunt legale, acestea fiind emise în temeiul art.117 alin.(9) din Codul de procedură fiscală, cu stricta respectare a dispozițiilor art.117 alin.(2), (6) și (8) și a art. 124 alin. (1) din același cod.

Decizia nr. 476 din 2 februarie 2012

Prin cererea de recurs formulată de reclamanta S.C. KT S.R.L. împotriva Sentinței civile nr.1031/CA din 17 noiembrie 2009 a Tribunalului Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ, s-a invocat excepția de nelegalitate a punctului 3 din capitolul II din Ordinul Ministerului

Finanțelor Publice nr.1899/ 22.12.2004, iar Curtea de Apel Brașov – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 92/F/2010, a declinat competența de soluționare a excepției în favoarea Curții de Apel București– Secția de contencios administrativ și fiscal.

Prin Sentința civilă nr.4358 din 08 noiembrie 2010, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția de nelegalitate invocată de către reclamanta S.C. KT S.R.L. în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală și emitentul actului Ministerul Finanțelor Publice, în dosarul nr.7468/62/2009 aflat pe rolul Curții de Apel Brașov și a constatat nelegalitatea punctului 3 din capitolul II din Procedura de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal, aprobată prin Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr.1899/22.12.2004, publicat în Monitorul Oficial al României nr.13 din 5 ianuarie 2005.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a constatat că, la momentul adoptării ordinului, dobânzile în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget erau reglementate de dispozițiile art.119 din Codul de procedură fiscală, însă la data sesizării instanței de contencios administrativ cu soluționarea excepției de nelegalitate, dispozițiile ce constituie sediul materiei pentru dobânzile datorate în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget se regăsesc în art.124 din Codul de procedură fiscală.

Curtea a reținut, în esență, că normele legale incidente cauzei nu au prevăzut, nici la momentul emiterii Ordinului nr.1899/2004 și nici ulterior, nicio limitare a dreptului contribuabilului la acoperirea prejudiciului cauzat pentru depășirea termenului legal de restituire sau rambursare, în funcție de modalitatea în care organul fiscal efectuează plata debitului principal (plată sau compensare), iar momentul

nașterii dreptului la dobânzi este reglementat în timp întotdeauna înaintea plății, fiind determinat tocmai de întârzierea în efectuarea acesteia, astfel încât procedura instituită la punctul 3 din capitolul 2 din ordinul contestat, care prevede calcularea dobânzii numai asupra sumei aprobată a fi restituită după efectuarea operațiunii de compensare, operațiune care este situată și ea în timp întotdeauna după nașterea dreptului contribuabilului la dobândă, apare ca fiind nelegală, fiind de natură să creeze prejudicii contribuabililor, în măsura în care se interpretează că dobânda nu se datorează asupra întregii sume de restituit anterior efectuării operațiunii de compensare.

Împotriva acestei hotărâri, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, au declarat recurs Agenția Națională de Administrare Fiscală și Ministerul Finanțelor Publice, în ambele recursuri au fost invocate prevederile art.304 pct.9 – art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținându-se, în esență, că hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal, fiind dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a dispozițiilor legale incidente.

Astfel, susțin autoritățile recurente, instanța de fond a ignorat dispozițiile art.117 alin.(6) și (8) din Codul de procedură fiscală, aplicând dispozițiile art.117 alin.(2) fără o interpretare sistematică a acestora, care ar fi permis judecătorului să ajungă la concluzia corectă, a legalității dispozițiilor pct.3 din Cap.II al procedurii aprobate prin Ordinul nr.1899/2004.

De altfel, mai argumentează autoritățile recurente, din interpretarea prevederilor art.124 Cod procedura fiscală rezultă în mod clar că dreptul la dobândă al contribuabililor trebuie stabilit din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art.117 alin.(2) sau la art.70, după caz, în măsura în care contribuabilul are de primit un debit, ceea ce nu se poate întâmpla atunci când contribuabilul are datorii

mai mari sau egale cu suma solicitată la restituire.

În concluzie, autoritățile fiscale recurente au solicitat admiterea recursurilor, cu consecința respingerii excepției de nelegalitate a pct.3 din Cap.2 al Procedurii aprobate prin Ordinul nr.1899/2004.

2.2. Societatea comercială intimată a depus întâmpinare prin care a invocat excepția tardivității celor două recursuri, la care, însă, a renunțat înaintea dezbaterilor orale.

În ceea ce privește fondul cauzei, intimata-reclamantă a combătut criticile celor două recursuri, susținând, în esență, că hotărârea atacată este legală și temeinică, solicitând respingerea ca nefondate a celor două recursuri.

Recursurile formulate sunt întemeiate.

Așa cum a reținut și Curtea de apel, excepția de nelegalitate invocată de societatea comercială vizează dispozițiile pct.3 din Cap.2 al Procedurii aprobate prin Ordinul nr.1899/2004, potrivit cărora:

„Cap.2 Procedura de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal.

1. Pentru sumele nerestituite sau nerambursate în termenul prevăzut de art. 199 alin. (1) și (2) sau de art. 112 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, republicată, după caz, contribuabilul are dreptul la dobândă conform dispozițiilor art.119 din aceeași ordonanță.

2 Dobânda se calculează începând cu ziua imediat următoare expirării termenului prevăzut la pct. 1 sau a celui prevăzut la cap. I pct. 4 alin.(3), după caz, până în ziua înregistrării, inclusiv, a operațiunii de compensare și/ sau a operațiunii de restituire ori rambursare a eventualelor diferențe rămase după efectuarea compensării, în conturile

bugetare corespunzătoare, cu excepția impozitului pe venit.

3. Dobânda se calculează de organul fiscal competent numai asupra sumei care a fost aprobată a fi restituită, după efectuarea operațiunii de compensare, care se înmulțește cu numărul de zile determinate conform pct. 2 și cu nivelul dobânzii prevăzute la art. 115 alin. (5) din O.G. nr.92/ 2003, republicată”.

În esență, instanța de fond a reținut că dispozițiile pct.3 din Cap.2 referitor la Procedura de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal, sunt nelegale, în raport cu prevederile art.124 alin.(1) Cod procedura fiscală, potrivit cărora: „Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilii au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art.117 alin.(2) sau la art.70, după caz”.

Potrivit art.117 Cod procedura fiscală: „(1) Se restituie, la cerere, debitorului următoarele sume:

- cele plătite fără existența unui titlu de creanță;
- cele plătite în plus fata de obligația fiscală;
- cele plătite ca urmare a unei erori de calcul;
- cele plătite ca urmare a aplicării eronate a prevederilor legale;
- cele de rambursat de la bugetul de stat;
- cele stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legii;
- cele ramase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 170;

h) cele rezultate din valorificarea bunurilor sechestrate sau

din reținerile prin poprire, după caz, în temeiul hotărârii judecătorești prin care se dispune desființarea executării silite.

(2) Prin excepție de la prevederile alin.(1), sumele de restituit reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice se restituie din oficiu de organele fiscale competente, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere.

(3) Diferențele de impozit pe venit de restituit mai mici de 5 lei vor rămâne în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând a se restitui atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(4) Prin excepție de la alin.(3), diferențele mai mici de 5 lei se vor putea restitui în numerar numai la solicitarea contribuabilului.

(5) În cazul restituirii sumelor în valuta confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(6) Dacă debitorul înregistrează obligații fiscale restante, sumele prevăzute la alin.(1) și (2) se vor restitui numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(7) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(8) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurența obligațiilor fiscale restante, diferența rezultată

restituindu-se debitorului.

(9) Procedura de restituire si de rambursare a sumelor de la buget, inclusiv modalitatea de acordare a dobânzilor prevăzute la art.124, se aproba prin ordin al ministrului economiei si finanțelor”.

Analizând soluția instanței de fond, rezultă că într-adevăr, dispozițiile art. 117 alin.(2) au fost aplicate fără ca acestea să fie coroborate cu dispozițiile alin. (6) și (8), din interpretarea cărora rezultă că orice contribuabil are dreptul la restituire doar în ceea ce privește diferența care rezultă, și în măsura în care rezultă, în urma efectuării operațiunii de compensare.

Deci, cu alte cuvinte, operațiunea de compensare este o operațiune pe care organele fiscale sunt obligate legal să o execute înainte de operațiunea de restituire, operațiune la executarea căreia organul fiscal va trece numai în cazul în care rezultă o diferență de restituit.

Or, potrivit art. 124 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, contribuabilii au dreptul la dobândă doar „pentru sumele de restituit sau de rambursat” care vor rezulta deci, în urma efectuării operațiunii de compensare.

Astfel fiind, rezultă că dispozițiile pct. 3 din Cap. 2 din Procedura aprobată prin Ordinul nr. 1899/2004 sunt conforme prevederilor legale citate, fiind emise în temeiul art. 117 alin. (9) din Codul de procedură fiscală și în limitele art.117 alin. (2), (6) și (8) din același cod, soluția instanței de fond fiind nelegală și netemeinică.

ICCCJ – Regimul juridic al avizelor Consiliului Superior al Magistraturii în materia percheziției, reținerii și arestării preventive

Legislație relevantă:

Legea nr. 303/2004, art. 95 alin. (1)

Legea nr. 317/2004, art. 42

Actele de încuviințare a percheziției reținerii și arestării preventive a judecătorilor, procurorilor și magistraților-asistenți, emise de Consiliul Superior al Magistraturii în temeiul art. 95 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, au natura juridică a unor acte-condiție pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, astfel încât, deși Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit rolului său constituțional și atribuțiilor stabilite prin Legea nr. 317/2004 exercită, în principal, o activitate de natură administrativă, legată de cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, de jurisdicția disciplinară și de organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor, încuviințarea percheziției, reținerii sau arestării, prevăzută în art. 42 din Legea nr. 317/2004, nu este o activitate de natură administrativă, ci procesual – penală.

Respingerea ca inadmisibilă a acțiunii în contencios administrativ, având ca obiect contestarea legalității acestor acte, nu poate fi întemeiată pe dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, aceste dispoziții privind acte administrative care întrunesc toate elementele definiției

cuprinse în art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, dar pentru care legea instituie expres o procedură specială de contestare, derogatorie de la calea contenciosului administrativ.

Decizia nr. 687 din 9 februarie 2012

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel București, reclamantul CN a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând instanței ca în contradictoriu cu pârâtul să dispună anularea avizelor nr. 145/22.04.2010 privind percheziția, nr. 146/22.04.2010 privind reținerea, precum și nr. 147/23.04.2010, privind arestarea sa preventivă, și suspendarea acestor acte unilaterale.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că a exercitat funcția de prim – procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Buftea până la data de 23.04.2010, când DNA din cadrul Parchetului General de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat încuviințarea percheziției, reținerii și arestării sale preventive, conform art. 26 alin. (1) din Regulamentul de Organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii și art. 42 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, iar pârâtul a emis avizele pe care le contestă.

Reclamantul a susținut că avizele emise de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii sunt nelegale, fiind date cu încălcarea condițiilor de formă și fond pentru valabilitatea acelor acte.

Prin întâmpinarea formulată pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat excepția inadmisibilității acțiunii.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. 292 din 19 ianuarie 2011, a respins acțiunea ca inadmisibilă.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că

avizele a căror anulare se solicită fac corp comun cu actele din care au fost dispuse măsurile de ridicare de obiecte în înscrisuri și măsurile preventive dispuse în procesul penal și intră sub incidența art. 5 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. Astfel, cererea reclamantului, de anulare a avizelor în discuție, vizează practic contestarea în contencios administrativ a măsurilor percheziției, reținerii și arestării preventive, dispuse de instanța penală, după ce au fost încuviințate de CSM, ceea ce este inadmisibil.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul CN criticând-o pentru nelegalitate, în temeiul art. 304 pct. 7 și 9 și 304¹ Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurentul – reclamant a formulat, în esență, următoarele critici:

A. Hotărârea atacată cuprinde motive contradictorii (art. 304 pct. 7 teza a II-a Cod procedură civilă), în sensul că, pe de o parte, instanța a reținut că încuviințarea percheziției, a reținerii sau a arestării preventive face corp comun cu actele și măsurile preventive dispuse în procesul penal, identificându-se cu acestea și având, așadar, natura juridică a unor acte procesual-penale, dar, pe de altă parte, le-a calificat ca fiind acte administrative, așa cum rezultă implicit din cuprinsul art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, indicat ca temei de drept în motivarea hotărârii.

Recurentul–reclamant a adăugat că această contradictorialitate a motivării sentinței atacate vizează însăși admiterea excepției inadmisibilității acțiunii, invocată de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, pentru că partea a motivat excepția pe considerentul că actele atacate nu sunt acte administrative, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, în timp ce instanța a invocat din oficiu inadmisibilitatea întemeiată pe prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, calificând explicit actele atacate ca fiind acte administrative. În final instanța a admis și

excepția de inadmisibilitate invocată de pârât, deși admiterea uneia dintre cele două excepții ar determina automat respingerea celeilalte.

B. Hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se sprijină soluția de admitere a excepției de inadmisibilitate invocată de pârât, întreaga motivare fiind circumscrisă aditerii excepției invocate din oficiu (art. 304 pct. 7 teza I Cod procedură civilă).

C. Hotărârea pronunțată a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii (art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă), făcând o gravă confuzie între regimul juridic aplicabil actelor prin care se încuviințează percheziția, reținerea și arestarea preventivă și actele procesual – penale prin care sunt adoptate măsurile menționate, încuviințarea având un emitent diferit și o existență proprie, independentă de cea a actului procesual – penal pe care îl precede.

Prin notele scrise depuse la dosar, recurentul – reclamant a sistematizat problemele de drept pe care, în opinia sa, le ridică litigiul dedus judecății și, în concluzie, a subliniat că sentința recurată se află în contradicție cu dispozițiile art. 21 din Constituția României, care garantează accesul liber la justiție, și cu dispozițiile art. 20 din Constituția României, coroborate cu cele ale art. 13 din Convenția europeană a drepturilor omului, privind dreptul la un recurs efectiv în fața instanțelor naționale.

Cu privire la regimul juridic al avizelor Consiliului Superior al Magistraturii în materia percheziției, reținerii și arestării preventive, recurentul – reclamant a arătat că sunt acte administrative emise de un organ de stat conform art. 1 alin. (1), coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004, nu intră sub incidența art. 5 alin. (1) sau (2) din aceeași lege, nu fac corp comun cu actele procesual – penale emise de Ministerul Public sau de instanțele judecătorești, iar calea de contestare este aceea

a unei acțiuni în contencios administrativ formulate în contradictoriu cu autoritatea emitentă.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului ca nefondat și a arătat că admiterea excepției de inadmisibilitate de către instanța de fond reprezintă o consecință a teoriei avizului, consacrată de doctrina și de practica judecătorească.

Astfel, avizul este o operațiune procedurală anterioară emiterii actului administrativ, care nu produce prin el însuși efecte juridice, nefiind act administrativ de sine – stătător, conform art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

A adăugat că avizele (încuviințările) ce fac obiectul acțiunii sunt acte de autorizare a organului competent, necesare pentru efectuarea unor acte de urmărire penală față de recurentul – reclamant, având o natură juridică mixtă, în virtutea căreia ele exced controlului judecătoresc din domeniul contenciosului administrativ.

Ulterior, prin concluziile scrise depuse la dosar, intimatul a precizat că doctrina și Curtea Constituțională (prin deciziile nr. 53/2000, 275/2002 și 4/2004) împărtășesc punctul de vedere potrivit căruia aceste avize sunt acte – condiție pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, aflate în strânsă corelație cu prevederile art. 10 lit. f) din Codul de procedură penală. Legiuitorul a prevăzut existența avizului ca o măsură de protecție a magistraților și a prestigiului magistraturii împotriva unor acțiuni nejustificate sau abuzive ale organelor de urmărire penală, iar regularitatea încuviințării poate face obiectul verificării de către judecătorul investit cu soluționarea cauzei penale.

Considerentele Înaltei Curți, asupra recursului

Recursul nu este fondat, niciuna dintre criticile formulate

nefiind aptă să conducă la reformarea sentinței în sensul dorit de autorul căii de atac.

Obiectul acțiunii cu care a fost investită curtea de apel constă în anularea actelor de încuviințare a percheziției reținerii și arestării preventive a recurentului – reclamant, emise în temeiul art. 95 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, conform căruia *„judecătorii, procurorii și magistrații – asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii”*.

Această încuviințare, calificată în corelație cu prevederile art. 10 alin. (1) lit. f) Cod procedură penală, constituie o condiție specială prevăzută de lege pentru efectuarea anumitor acte de procedură penală sau pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, condiție specială raportată la calitatea persoanei vizate.

Aceași interpretare se regăsește și în jurisprudența Curții Constituționale, care a reținut că avizul pe care îl emitea ministerul justiției în temeiul art. 91 alin. (2) din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească (în prezent abrogată și înlocuită cu legile nr. 303 și nr. 304/2004), aviz echivalent din punct de vedere al efectelor cu încuviințarea dată de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în temeiul legislației în prezent în vigoare, are natura juridică a unui act – condiție pentru punerea în mișcare a acțiunii penale (decizia nr. 53/21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial nr. 366/7 august 2000) și constituie o măsură rațională de protecție a magistraților, garanție legală a consolidării independenței justiției (decizia nr. 4/13 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 107/4 februarie 2004).

Prin urmare, deși Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit rolului său constituțional și atribuțiilor stabilite

prin Legea nr. 317/2004 exercită, în principal, o activitate de natură administrativă, legată de cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, de jurisdicția disciplinară și de organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor, încuviințarea percheziției, reținerii sau arestării, prevăzută în art. 42 din Legea nr. 317/2004, nu este o activitate de natură administrativă, ci procesual – penală.

Or, potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, actul administrativ, supus regimului contenciosului administrativ, este o manifestare de voință unilaterală a unei autorități publice, emisă în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice, esențiale, în analiza naturii juridice a unui act administrativ, fiind efectele pe care le produce, obiectul măsurilor dispuse.

Dacă s-ar accepta teza că orice manifestare de voință care emană de la o autoritate publică, reprezintă un act administrativ, indiferent de obiectul sau de natura sa juridică, fără a se face distincție între actele de autoritate prin care se realizează o activitate de natură administrativă și cele prin care autoritățile publice (altele decât autoritățile administrative propriu-zise) exercită alt tip de atribuții ce țin de propria competență, s-ar ajunge la concluzia, semnalată, de altfel, în literatura de specialitate, că ar putea fi atacate, pe calea contenciosului administrativ, refuzul procurorului de a declara o cale de atac sau modul de executare a unei hotărâri judecătorești civile sau penale, care în mod evident exced competenței instanței specializate în materia contenciosului administrativ.

Argumentul potrivit căruia respingerea acțiunii în contencios administrativ ca inadmisibilă ar constitui o încălcare a principiului liberului acces la justiție, consacrat în art. 21 din Constituția României, și a prevederilor art. 13 din

Convenția europeană a drepturilor omului, corelate cu dispozițiile art. 20 din Constituția României, nu poate fi reținut, pentru că art. 44 alin. (1) din Codul de procedură penală oferă un remediu procesual, instituind competența instanței penale pentru judecarea oricărei chestiuni prealabile, de care depinde soluționarea cauzei, chiar dacă, prin natura ei, acea chestiune ar putea fi de competența altei instanțe. Prin urmare, nimic nu împiedică instanța ca, în cadrul procesului penal, să verifice legalitatea formală a încuviințării percheziției reținerii sau arestării preventive, în condițiile în care, așa cum rezultă și din cele expuse mai sus, în substanța sa, această încuviințare a fost concepută ca o măsură de protecție a magistratului, prerogativă a Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate sa de garant al independenței justiției, conform art. 133 din Constituția României.

Un argument suplimentar, în sensul inadmisibilității acțiunii în contencios administrativ, constă în aceea că nici în situația în care o încuviințare, un aviz sau un acord ar fi exprimate de o autoritate publică în vederea emiterii sau adoptării unui act administrativ, cu alte cuvinte, când raportul juridic ar avea o natură pur administrativă în toate dimensiunile sale, avizul, încuviințarea sau acordul, ca operațiuni administrative prealabile, nu ar putea fi atacate separat în justiție, ci numai împreună cu actul final, conform art. 18 alin. (2) din Legea nr. 554/2004.

Este adevărat că instanța de fond a reținut greșit incidența în cauză a situației de excepție prevăzute în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia *„nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară”*.

Acest considerent este efectul interpretării eronate a prevederilor legale citate, care, așa cum rezultă din conținutul lor expres, se referă la acte administrative, care

întrunesc toate elementele definitorii cuprinse în art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, dar pentru care legea instituie expres o procedură specială de contestare, derogatorie de la calea contenciosului administrativ.

În speță, pentru motivele ce au fost prezentate anterior, se pune însăși problema naturii de act juridic administrativ a manifestării de voință a Consiliului Superior al Magistraturii, dar înlăturarea considerentului legat de incidența art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 nu atrage o soluție diferită, pentru că judecătorul fondului a reținut, în același timp, natura juridică procesual – penală a încuviințărilor, considerent pe care instanța de control judiciar îl consideră corect.

În egală măsură, sentința nu este criticabilă pentru pretinsa admitere a două excepții de inadmisibilitate care se exclud una pe alta, așa cum susține recurentul – reclamant. La termenul din 12 ianuarie 2011, așa cum rezultă din încheierea de amânare a pronunțării, curtea de apel a pus în discuție, odată cu excepția invocată de pârât, și incidența art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, dar aceasta nu este o excepție diferită, ci un motiv suplimentar, invocat din oficiu, pentru inadmisibilitatea acțiunii.

Având în vedere toate considerentele expuse, Înalta Curte a respins recursul ca nefondat.